

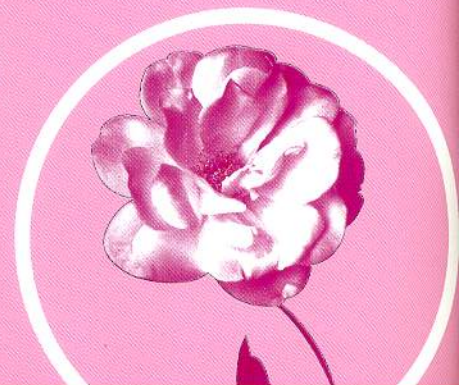
I Hate You In June

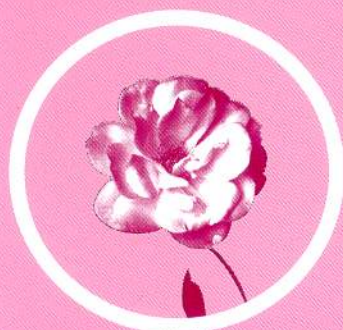

בית מדרש למוזיאון
מוזיאון תל אביב
בניין 4800

משכן לאומנות
עין חרוד

STARRING:
*DAVID BURROWS, VLADIMIR DUBOSSARSKY & ALEXANDER VINOGRADOV,
PATRICIA ELLIS, ULLI KNALL, MARKUS MUNTEAN & ADI ROSENBLUM,
JANETTE PARRIS, GIL SHANI, BOB & ROBERTA SMITH, GEERTEN VERHEUS,
ALEX YUDZON*

בית מדרש למוזיאון
מוזיאון תל אביב
בניין 4800

משכן לאומנות
עין חרוד

"I Hate You in June" is Patricia Ellis and Ulli Knall's "Artist's Project".

The "Artist's Project" is an exhibition-event, the product of an artist's initiative (or by two artists in this case) who shares their fantasy with the work of artists who are spiritually akin. They are linked by a certain time-spirit, speak the same language, live in different countries and enjoy participating in a project of their own. Concurrently another artist project was held in the museum, entitled "The disaster of love" curated by artist Galia Yahav.

The "I Hate You in June" artists are acutely aware of the current dialogue and elect not to expound theoretical theses, often ridiculing the self-importance and pretense that accompany such discourse. They believe in a bond of a different type, less "intellectualism", more street smarts with emphasis on mutual relationships between artists. The focus is on the melodramatic modern romance, highly influenced by television (which also, incidentally, tends to take itself very seriously). It is a voyeur's look into the depth of depthlessness, without ignoring the heartache involved.

The "Artist's Project", as a group exhibition, is a rare event in the art establishment. It is only natural that the museum supports a professional curator to display exhibitions in its halls. The museum places at the curator's disposal its reputation, financial and organizational means: a well-oiled mechanism designed to exhibit and promote his/her assertion at the highest professional level. In the current scene, curators are cultural stars and the system sustains them so that they, in turn, will sustain it.

The "Artist's Project" at the museum was based on an open dialogue with the artists who link the museum and its public with the world of imagery and their preferences and with the place from where their activity is powered. It's no coincidence that the previous event held at Ein Harod, "Gracelands Palace", Andreas Schlaegal's "Artist's Project", also took its form in London. In both projects, artists who became acquainted at the "Goldsmith" School of Art were among the participants. The artists continued functioning from different places all over the world maintaining their own internal global network of cooperation, providing a new vitality to the world of art.

העכשוויות, אוצרים הם כוכבי תרבות והמערכת מזינה אותם בכדי שיזינו אותה. "פרויקט אמן" במוזיאון מבוסס על דיאלוג פתוח עם אמנים המקשרים את המוזיאון וקהלו עם עולם הדימויים וההעדפות שלהם, עם המקום שממנו מונעת הכעילות שלהם. נראה שלא במקרה, גם האירוע הקודם בעין חרוד, "Gracelands Palace", "פרויקט אמן" של אנדריאס שליגל, התהווה בלונדון. האמנים המשיכו לבעול ממקומות שונים על כדור הארץ ולקיים ביניהם רשת כנימית, גלובלית, של שיתוף פעולה, שמעניקה חיוניות חדשה לעולם האמנות.

תודה לאמנים ולכל הרבים שבאו למוזיאון, לחלוק עמו את עולמם.

גליה בר אור, דצמבר 2001

The realization of the project was brought about by the good will of many. First and foremost, thanks to the artists. Special thanks to Patricia Ellis and Ulli Knall for the privilege of working with them on the exhibition. Keith Lawrence and Sigal Cohen articulated the British Council's exceptional policy: Whereas embassies and other cultural institutions were meticulously careful in supporting artists of their own nationality, the "British Council", in the spirit of what is happening in London's young set, was very supportive in embracing artists of other nationalities whose work has an affinity to the works of the London artists. The Council's support of the "Artist's Project" helped us in the past with the materialization of events of this kind.

Our appreciation is extended to the American Cultural Center, who supported the artists' activities in the neighboring Arab town Um al Faham. We express gratitude to the Austrian Federal Chancellery for the Arts, to the Mondriaan Foundation and to British Friends of the Art Museums in Israel.

We are especially grateful to the Charsa plant in Beer Sheva for its generosity as host to Ulli Knall and for producing her expansive work without charge. We greatly appreciate the efforts of the Irit Zommer Gallery, Tel Aviv, the Georg Kargel Gallery, Vienna, and Claudio Poleschi Arte Contemporanea, Lucca, Italy. Thanks to Dalia and Shirli Bar Amotz and to the two Ein Harod kibbutzim that bestowed their heartfelt hospitality over lengthy periods and provided assistance with professional manpower. Special thanks to Tsahi who set up the bar, the D.J. installation and the sound for the opening of the exhibition and supervised their smooth operation throughout the same night. In addition we want to express our deep and sincere appreciation to all the wonderful people who came to the museum from all over the country late at night and stayed through the following day to assist in the opening.

Finally, warmest thanks to the small and dedicated staff of the Museum of Art, Ein Harod.

Galia Bar Or, December 2001

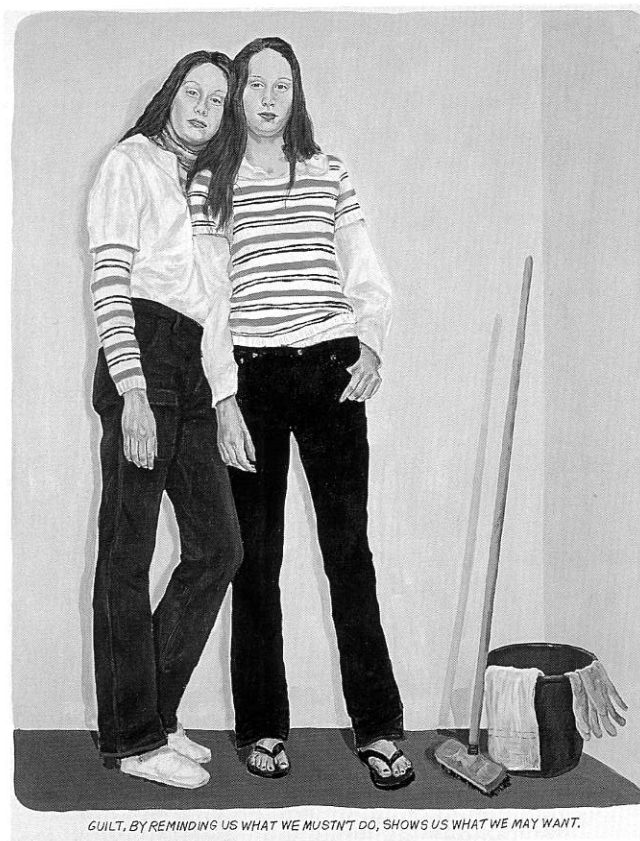
"I Hate You in June" הוא "פרויקט אמן" של פטרישה אליס ואולי קנל. במקביל מוצג במוזיאון "אסון האהבה", "פרויקט אמן" של גליה יחב. "פרויקט אמן" הוא אירועית-ערכה ביוזמת אמן (או שתי אמניות, במקרה זה) המשתפים בפנטזיה שלהם אמנים שעשייתם קרובה לרוחם. הם קשורים ברוח זמן מסוימת, הם דוברים את אותה שפה, הם מתגוררים בארצות שונות ונהנים לשתף פעולה בפרויקט משלהם. הם מודעים היטב לשיח עכשווי ומעדיפים שלא להפריח תזה תיאורטית. הם מאמינים בקשר מסוג אחר: פחות אינטלקטואליזם, יותר אינטליגנציה ודגש על מערכות יחסים הדדיים בין אמנים.

"פרויקט אמן", כתערוכה קבוצתית, הוא אירוע נדיר במוסדות האמנות. מדרך הטבע, המוזיאון מגבה אוצרות מקצועיות לערוך תערוכות בהיכלו. המוזיאון מעמיד לרשות האוצרות מוניטין, אמצעים כספיים וארגוניים, מערכת משומנת שנועדה להציג ולהפיץ, ברמה המקצועית הגבוהה ביותר, את עמדת האוצרת. בסצינה

"I Hate You in June" is an exhibition about breaking up.

Featuring ten international artists, "I Hate You in June" is soap operatic in conception as well as execution. The brainstorm of **Ulli Knall**, historical biography addict and costume drama aficionado, and **Patricia Ellis**, schlock TV junky and celebrity devotee, *I Hate You in June* criteria was set forth to find artists who deal with Leisure Trauma: That hyped up narcissistic, self-indulgent, cry your eyes out, junk food binging, late night telephone confession, oh-my-god-my world-is-falling-apart-are-you-going-to-that-party-this-weekend feeling that ensues those few days after getting dumped and lasts until you shag some brown eyed beauty after a private view and get over it. It's a dramatic, superficial emotion, seemingly more than the real thing. Ritualised heartache as seen in the movies. A self-indulgent ploy for sympathy, sucking everyone into the vacuum-like disaster. It's a **Morrissey** kind of wallowing, with the depth of a *Friends* episode.

ELVIS DID NOT ENJOY HIS TIME IN GERMANY. HE TRIED TO ESCAPE ONCE. AS HE BOARDED A BUS IN TOWN A GUARD THOUGHT HE RECOGNISED HIM. GOOD LUCK 'KING' HE SAID. THANK YOU ELVIS REPLIED. THE GUARD THEN ARRESTED HIM.

GUILT, BY REMINDING US WHAT WE MUSTN'T DO, SHOWS US WHAT WE MAY WANT.

Finding artists was no small task. Like getting back into the dating circuit, we asked our friends to help us out, scout for mates so to speak. And you know what friends are like... With all the art world incestuousness of party going and bed hopping, the very process of networking started to feed our pathetic jet-setting pretentious alter-egos.

Hundreds of international phone calls, flying off for studio visits all over Europe and the Middle East, the endless credit card bills for meetings in trendy wine bars, dinners in Japanese restaurants – going through the motions didn't count half as much as how cool we looked doing it, how sexy and entertaining the artists were.

Here we have presented images of the artists' work, and a brief description of what they do and how they were met. As part of our interview process, we demanded they update us on their latest and most traumatic love disaster episodes, which we have included for your indulgence.

With love and kisses,

Patti and Ulli

Above: ADI ROSENBLUM & MARKUS MUNTEAN, *Guilt*, by reminding us what we mustn't do, shows us what we may want, 1999. Watercolour on paper.

Left: BOB & ROBERTA SMITH, *Elvis did not enjoy his time in Germany*, 1998. Mixed media.

“אני שונא/ת אותך ביוני” היא תערוכה על פרידות

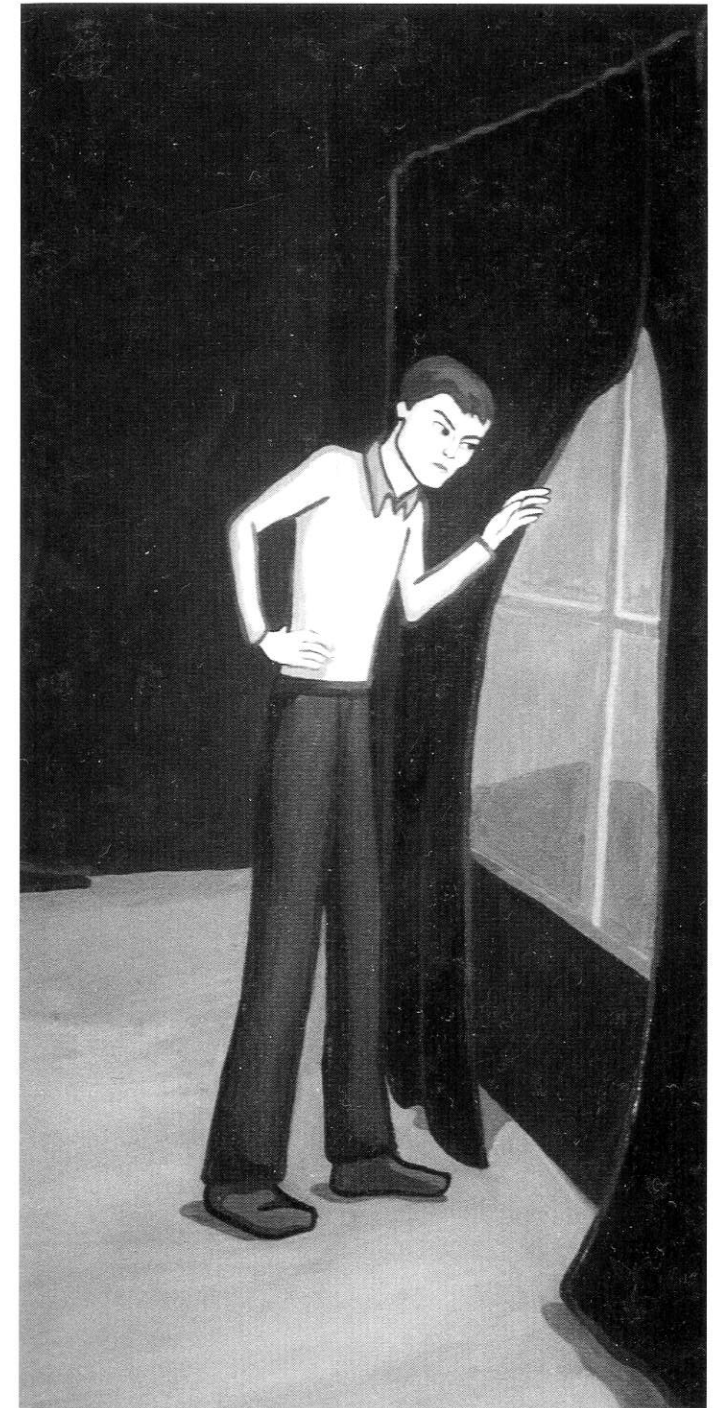
מעין אופרת סבון, בקונספציה ובביצוע, בהשתתפות עשרה אמנים בינלאומיים. סיעור מוחות משותף של **אולי קנאל**, מכורה לביוגרפיות היסטוריות וחסידיה נלהבת של דרמות תקופתיות ושל **פטרישיה אליס**, ג'אנקית של זבל טלוויזיוני וחובבת סלבריטאים, התווה את הקווים המנחים לפרויקט: לאתר אמנים שמתעסקים ב“טראומת הפנאי” – אותה תחושה מתפנקת-מתפלשת, נרקסיסטית, של כבי תמרורים טובל בג'אנק פוד, של וידוי טלפוני לילי, התחושה של החיים-שלי-פשוט-מתרסקים-לי-מול-העיניים-את-הולכת-למסיבה-הזאת-בוויקנד שמבעבעת בתוכך כמה ימים אחרי שבן הזוג שלך זורק אותך, שממשיכה לרדוף אותך ומסרבת להרפות עד שאת מזדיינת עם איזה יפוף חום עיניים אחרי ערב תצוגה סגור ואז היא סוף-סוף מתאיידת. זה רגש דרמטי, שטחי, לכאורה גדול יותר מהדבר האמיתי. כאב לב שמועצם לממדי פולחן, כמו בסרטים. תכסיס מתחנחן שמטרתו לגרוף אהדה, לשאוב את כולם אל תוך הקטסטרופה דמוית הוואקום. זוהי התבוססת נוסח **מוריסי**, עמוקה בערך כמו אפיזודה של “חברים”.

איתור האמנים לא היה משימה פשוטה. זה כמו לחזור למעגל הדייטינג. ביקשנו מחברים שיעזרו, שייגששו אצל החבר'ה. ואתם הרי יודעים איך זה עם חברים... עם כל גילויי העריות בעולם האמנות, המסיבות והדילוגים ממייטה למייטה – תהליך ההתרשחות כשלעצמו התחיל להזין את האלטר-אגואים היומריים ומעוררי החמלה שלנו כנשות העולם הגדול. מאות שיחות טלפון בינלאומיות, טיסות לביקורי סטודיו ברחבי אירופה ובמזרח התיכון, חשבונות אשראי אינסופיים עבור פגישות בבתי יין אופנתיים וארוחות במסעדות יפניות – זה לא היה עניין של לצאת ידי חובה, כמו כמה קוליות נראינו וכמה סקסיים ומשעשעים היו האמנים תוך כדי. אנחנו מציגות כאן דימויים מתוך עבודות האמנים, מלווים בטקסט קצר המתאר מה מעשיהם ואיך נפגשנו. כחלק מתהליך הראיונות המקדימים תבענו מכל אמן לשתף אותנו באסון האהבה הטראומטי ביותר שלו ואת הסיפורים הבאנו כאן להנאתכם.

באהבה ונשיקות,

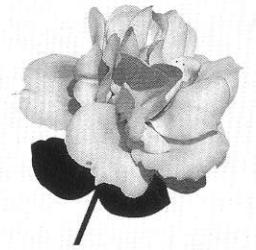
פטי ואולי

ALEX YUDZON, The Window, 2000. Oil on canvas, 27" x 20"

Step 1: Compensation
DAVID BURROWS

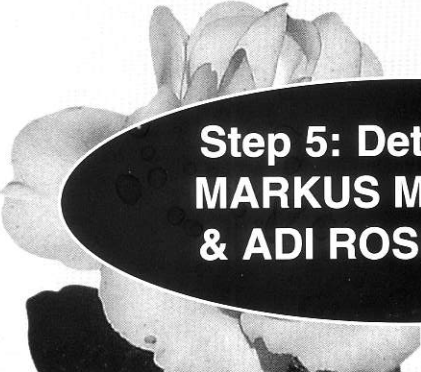

Step 10: Romanticism
ALEX YUDZON

Step 9: Obsession
GEERTEN VERHEUS

Becoming Your Own Symptom in 10 Easy Steps

Step 5: Detachment
MARKUS MUNTEAN
& ADI ROSENBLUM

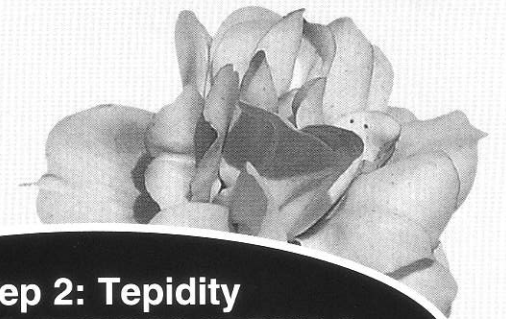

Step 7: Shyness
GIL SHANI

Step 4: Anger
ULLI KNALL

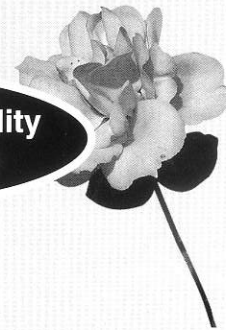
Step 2: Tepidity
**VLADIMIR DUBOSSARSKY &
ALEXSANDER VINOGRADOV**

Step 6: Vulnerability
JANETTE PARRIS

להיות הסימפטום של עצמך ב-10 צעדים קלילים

Step 3: Sentimentality
PATRICIA ELLIS

Step 8: Vanity
**BOB & ROBERTA
SMITH**

